

“Menda so rekli, menda si bodo mislili”

Kolikor višji je kip, tolako hujši
in nevarnejši je potem udarec
pri padcu. (Brazda, 269)

11. avgust

Slišimo govoriti o napuhu in morda
si predstavljamo gospodovalno,
vzvišeno vedenje: silen hrup glasov,
ki kličejo zmagovalcu, ko gre mimo,
kakor rimski cesar pod visokimi
slavoloki, ki skloni svojo glavo v

strahu, da se ne bi njegovo veličastno čelo dotaknilo belega marmorja.

Bodimo realni: tak napuh pride v poštev samo v nori fantaziji. Boriti se moramo proti drugim, bolj prefinjenim in pogostejšim oblikam napuha: ošabnost, ki ima raje svojo lastno odličnost kakor pa odličnost bližnjega; nečimrnost v pogovorih, mislih in kretnjah; skoraj bolezenska občutljivost, užaljenost zaradi besed in dejanj, ki na noben način ne pomenijo nikakršne žalitve.

Vse to je lahko in tudi je vsakdanja skušnjava. človek ima samega sebe za sonce in središče ljudi, ki ga obdajajo. Vse se mora vrteti okrog njega. In v svoji bolestni vnemi neredko poseže celo po hlinjenju bolečine, žalosti in bolezni: da bi drugi skrbeli zanj in ga razvajali.

Največji del konfliktov, ki se pojavljajo v notranjem življenju mnogih ljudi, proizvede domišljija:

menda so rekli, menda si bodo
mislili, morda me cenijo ... In ta
uboga duša trpi zaradi svoje žalostne
nečimrnosti, zaradi neresničnih
sumničenj. V tej nesrečni
pustolovščini se njihova grenkoba
nikoli ne konča in poskušajo pri
drugih izzvati nemir: ker ne znajo
biti ponižni, ker se niso naučili
pozabiti nase, da bi se velikodušno
izročili v služenje drugim zaradi
ljubezni do Boga. (*Božji prijatelji*,
101)